

Jeg kan her overbevise det ærede Medlem om — jeg skal ganske kort med den højt-ærede Formands Tilladelse oplæse det —, hvorledes Baadene tages fra Fiskerne og afleveres til Købmanden, og det er sket i den Tid, det ærede Medlem var Minister. Der er først Fiskeskipper Johan Olaf Jacob Frøderik Joensen af Klaksvig; han har maattet aflevere sin Baad til Købmand F. Ziska af Klaksvig. Fisker Hans Rudolf Lorentzen Joensen af Skarvenæs har maattet aflevere sin Baad til Aktieselskabet I. Mortensens Efterfølger, et stort Firma i Trangesvaag, han har i fire Aar maattet afbetale paa den. Der er endvidere Fiskeskipper Clement Clementsen af Thorshavn, som har maattet aflevere sin Baad til Købmand Simon Simonsen, og endelig har Fiskeskipper Daniel Johan Olsen maattet aflevere sin Baad til Købmand Chr. Michael Christiansen af Thorshavn. Saaledes tager Købmændene Baadene fra Fiskerne, fordi Fiskerne er saa gældbundne til dem. Det kommer det ærede Medlem aldrig udenom.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Rytter har Ordet for en kort Bemærkning.

Rytter: Jeg forstod ikke det ærede Medlems Udtalelser om, at jeg havde draget Fiskerne ned i en Sfære, hvor de ikke hørte hjemme. Jeg forsøgte ved mit Foredrag at hæve dem op af det Slaveforhold, som det ærede Medlem siger, de er nedsunket i, hvad jeg protesterede imod. Jeg spurgte det ærede Medlem om, hvor han havde sine Oplysninger fra. Hvis det ærede Medlem har sine Oplysninger fra sikker Kilde, saa lad os faa det at vide (*Hans Nielsen*: De har hørt det!). Nej, jeg har ikke hørt noget. Det ærede Medlem sagde, at han kendte Eksempler paa, at Fiskerne havde afleveret deres Baade til Købmændene. Ja, det vil jeg gerne tro. Saadant noget sker ogsaa her i Danmark. Jeg har undertiden ogsaa været nødt til at aflevere noget. Naar jeg skylder nogle Penge væk, maa jeg enten betale eller ogsaa aflevere noget. Jeg tror, at der ogsaa indenfor det ærede Medlems Parti og indenfor alle Partier er Folk, der maa aflevere noget, de ejer, naar de skylder Penge bort.

Olufson: Flere af Talerne under denne Finanslovdebat har været inde paa den herskende Mund- og Klovesyge og de Regler, der er bragt i Anvendelse for Bekæmpelsen af denne Sygdom, og har henstillet til den højtærede Landbrugsminister,

om man ikke kunde faa en Ændring i Reglerne, fordi man mente, de var for strenge. Jeg vil gerne støtte denne Henstilling, ikke fordi jeg i og for sig mener, at de Forholdsregler, der er truffet, har været for strenge, saa længe det kun drejede sig om ganske enkelte Tilfælde hist og her i Landet; men som Forholdene har udviklet sig: at man nu har op imod 800 nye Tilfælde hver Uge, og der er Udsigt til, at vi i hvert Fald i en lang Fremtid vil komme til at slaas med denne Sygdom, bliver det nødvendigt baade for Befolkningens og for Statskassens Skyld at gøre disse Regler og dette Tilsyn saa simple som muligt. Det er jo saadan, at det i Øjeblikket drejer sig om Millionudgifter for Statskassen. Ca. 5 Mill. Kr. har Bekæmpelsen af denne Sygdom kostet i det sidste Aar, og jeg mener, at selv om man bibeholdt et Tilsyn af lignende Art som det, man har nu, vilde man være i Stand til at sætte dette Beløb væsentligt ned.

Det almindelige er, som det allerede er fremdraget her, at Dyrslægen kommer og konstaterer Sygdommen og gør det væsentlige Arbejde ved at fortælle vedkommende Mand, hvilke Forholdsregler der skal træffes, og slaar en Plakat op, en ganske glimrende Plakat, meget stærkt gul og meget iøjnefaldende. Dagen efter kommer Politiet og piller denne Plakat ned og sætter en anden op, som man maa betale i dyre Domme. Den stedlige Dyrslæge kan ikke være den kontrollerende, han bor som Regel langt borte. Jeg har noteret op, hvilke Udgifter Statskassen har haft i et enkelt Tilfælde paa min Egn. Det viser sig, at Dyrslæge og Tilsyn paa en almindelig Bondegaard kostede 182 Kr. Hvis man var gaaet over til det fornuftige at lade den stedlige Dyrslæge føre Tilsyn og, hvis man vil have politimæssigt Tilsyn, lade Sognefogeden besøge dette, er jeg overbevist om, at man kunde have gjort det for en Brøkdæl, omkring ved $\frac{1}{4}$ af det, det har kostet. Jeg vil derfor gerne i Lighed med andre Talere henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage dette Spørgsmaal op og prøve paa at faa en Ordning, der er lettere for Befolkningen og lettere overkommelig for Statskassen.

Det har undret mig en Del, at der ikke under denne Finanslovdebat fra det ærede Medlem Hr. Pinstrup er kommet en meget skarp Indsigelse overfor den højtærede Landbrugsminister med Hensyn til de Regler, der er givet. Man plejer jo gerne at sige fra den Side: Naar det gælder Landbruget, skal man ikke fra Statens